

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Lenky Krupíčkové a Davida Hipšra v právní věci žalobce: **L. H.**, zastoupen Mgr. Danielem Bartošem, advokátem se sídlem Bílinská 1147/1, Ústí nad Labem, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 3. 2023, č. j. 34 A 14/2022-72,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 10. 11. 2021, č. j. MMZL 225880/2021, shledal Magistrát města Zlína (dále též „magistrát“) žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu) z vědomé nedbalosti. Přestupku se měl žalobce dopustit dne 25. 7. 2021 v čase blízkém 00:38 hod. tím, že na označeném místě řídil motorové vozidlo v takové době po požití alkoholického nápoje, kdy byl ještě pod jeho vlivem. Při silniční kontrole u něj totiž byla dechovým analyzátozem Dräger zjištěna hodnota alkoholu v krvi minimálně ve výši 0,22 promile, která byla potvrzena toxikologickým vyšetřením vzorku jeho žilní krve. Za spáchání přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 4 000 Kč, zákaz řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Rozhodnutím ze dne 11. 1. 2022, č. j. KUZL-2708/2022, žalovaný k odvolání žalobce změnil rozhodnutí magistrátu tak, že u konstatované formy zavinění ve výroku vypustil slovo „vědomé“. Ve zbytku rozhodnutí magistrátu potvrdil. Současně žalovaný tímto rozhodnutím zamítl odvolání žalobce proti usnesení ze dne 11. 11. 2021, č. j. MMZL 226262/2021, kterým magistrát zamítl návrh žalobce na nařízení ústního jednání v rámci daného přestupkového řízení.

II.

[3] Žalobu žalobce podanou proti rozhodnutí žalovaného Krajský soud v Brně (dále též „krajský soud“) zamítl v záhlaví uvedeným rozsudkem. Neshledal namítanou nicotnost rozhodnutí žalovaného. Takovou vadu nezpůsobí skutečnost, že v jeho záhlaví není explicitně specifikováno, že žalovaný rozhodoval i o odvolání proti usnesení o zamítnutí návrhu žalobce na nařízení ústního jednání. Současně konstatoval, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, a to i v posouzení otázky nenařízení ústního jednání. Podle krajského soudu magistrát nepochybil tím, že neprovedl žalobcem navržené důkazní prostředky. Návrh na jejich provedení byl formulován zcela vágně a shromážděné důkazy byly dostatečné ke zjištění stavu věci. Nenastala ani situace, kdy by bylo nezbytné nařídit ústní jednání. Žalobce měl možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Jeho návrh na nařízení ústního jednání obsahoval opět zcela neurčitý odkaz na porušení zásady zákazu sebeobviňování. Nevnesl tedy do řízení jakékoliv skutečné pochybnosti, které by odůvodňovaly potřebu konání ústního jednání. Krajský soud nepřisvědčil ani námitce, podle níž k odběru biologického materiálu nedošlo na základě žádosti žalobce. Toto tvrzení je v rozporu s obsahem správního spisu, žalobce je poprvé uplatnil až v doplnění odvolání, přestože v řízení vystupoval aktivně a rovněž zůstalo bez jakéhokoliv popisu konkrétních událostí, ke kterým mělo ze strany policistek dojít. Krajský soud je proto posoudil jako nevěrohodné. Neshledal ani procesní pochybení správních orgánů v intenzitě mající vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

III.

[4] Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“). Setrval na námitce, že rozhodnutí žalovaného je nicotné pro absenci uvedení obou odvoláním napadených rozhodnutí v hlavičce. Ve vztahu k navrženým důkazním prostředkům považuje odkaz na porušení zásady zákazu sebeobviňování za dostatečnou specifikaci účelu jejich navržení. Pokud stěžovatel výslovně napadal zákonnost zajištěných důkazů, bylo elementární povinností magistrátu, aby se touto otázkou zabýval. Ten se však spokojil s důkazy v neprospěch stěžovatele, jejichž zákonnost nezkoumal, a neumožnil mu řádnou obranu v rámci ústního jednání. Nenařízením ústního jednání pak došlo k popření procesních práv stěžovatele. O tom svědčí skutečnost, že magistrát původně ústní jednání z důvodu vhodnosti nařídil. Nadto byla stěžovateli stanovena zcela šibeniční lhůta pro vyjádření se k důkazům založeným ve spise. Možnost vyjádřit se k nim v rámci nahlížení do spisu, nebyla s ohledem na jejich množství a nutnosti porady se zástupcem reálná. Stěžovatel neměl možnost dostatečně se bránit, byla mu tak upřena základní procesní práva, což činí vydaná rozhodnutí včetně rozsudku krajského soudu nezákonnými. Stěžovatel dále namítl, že se lékařskému vyšetření nepodrobil na vlastní žádost, o čemž podle něj svědčí obsah protokolu. Magistrát byl povinen zkoumat jeho tvrzení, že podstoupil i odběr moči a zajistit příslušné důkazní prostředky. Stěžovatel rovněž řádně specifikoval důvod k provedení výslechu zasahujících policistek. Načasování navrhování důkazů odpovídá průběhu řízení a nelze v něm spatřovat nedůvěryhodnost obrany stěžovatele. Závěrem stěžovatel nesouhlasí s tím, jak krajský soud hodnotil namítaná procesní pochybení. Podle něj bylo vedení řízení zatíženo řadou vad a celý proces byl

pokračování

nezákonný. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek i rozhodnutí správních orgánů a věc vrátil magistrátu k dalšímu řízení.

IV.

[5] Žalovaný se ve svém vyjádření zcela ztotožnil s napadeným rozsudkem. Podle něj stěžovatel opakuje své námitky a neuvádí žádné nové argumenty, kterými by reagoval na závěry krajského soudu. Dodal, že vystupování stěžovatele ve správním řízení neslo znaky taktizování a jeho tvrzení stran nevhodnosti chování navrhovaných svědků nikdy nebylo konkretizováno. Navíc lékařskému vyšetření (jemuž se stěžovatel podrobil na vlastní žádost) předcházely relevantní dechové zkoušky, které samy o sobě prokazovaly přítomnost alkoholu v krvi v době řízení vozidla. Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele odmítl pro nepřijatelnost, eventuálně zamítl.

V.

[6] Podle § 104a odst. 1 s. ř. s., s účinností od 1. 4. 2021, platí, že rozhodoval-li po 31. 3. 2021 před krajským soudem o věci specializovaný samosoudce, a kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou. Při rozhodování o přijatelnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud vychází z judikturně ustálených kritérií, která pramení ze závěrů jeho usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS. Tyto závěry jsou použitelné i po novele soudního řádu správního provedené zákonem č. 77/2021 Sb. (srov. usnesení ze dne 5. 8. 2021, č. j. 10 Azs 196/2021-30, bod 4).

[7] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[8] Podstatou kasační stížnosti stěžovatele je polemika s názorem žalovaného a krajského soudu, že ve věci byl dostatečně zjištěn skutkový stav, pročez nebylo nezbytné nařídit ústní jednání a provádět stěžovatelem navrhované důkazní prostředky. Stěžovatel má za to, že tímto postupem mu byla upřena možnost obrany proti rozhodnutí správních orgánů.

[9] Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že shromáždí-li správní orgány důkazy, které vytváří jasnou představu o průběhu celého skutkového děje a současně stěžovatel v průběhu silniční kontroly ani následně v průběhu správního řízení neuvádí žádné konkrétní skutkové důvody, které by zavdaly rozumnou pochybnost o zjištěném skutkovém stavu, nelze jim vytýkat, že neshromažďovaly další důkazy (viz například rozhodnutí ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011-54; ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56, ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35; ze dne 22. 6. 2017, č. j. 10 As 66/2016-39; ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 As 192/2017-39; ze dne 26. 11. 2019, č. j. 1 As 39/2019-29; či ze dne 31. 8. 2023, č. j. 9 As 220/2021-23).

[10] V nyní souzené věci správní orgány založily závěr o tom, že stěžovatel spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, především na výsledku dvou dechových zkoušek provedených u stěžovatele dne 25. 7. 2021 v čase 00:41:37 hod a 00:47:06 hod. První dechová zkouška vykázala hodnotu 0,37 ‰, druhá hodnotu 0,36 ‰. Stěžovatel výsledky dechových zkoušek podepsal. Krom toho do oznámení přestupku uvedl,

že si ve 20:30 otevřel jedno pivo a následně další pivo, které dopil v 21:00. Součástí spisového materiálu je dále ověřovací list dechového přístroje a kalibrační protokol dokladující řádnou funkčnost přístroje v den jeho použití. V průběhu celého správního řízení stěžovatel nijak nerozporoval autenticitu výsledku provedených dechových zkoušek ani své prohlášení o požití alkoholických nápojů. Nepředestřel tedy žádné konkrétní skutkové důvody nasvědčující tomu, že by stěžejní důkazy, na nichž správní orgány především založily své posouzení věci, nebyly věrohodné či dostatečné. Jím navrhované důkazní prostředky nesměřovaly do zpochybnění popsanych důkazů, nýbrž toliko ke zpochybnění toho, že se stěžovatel podrobil odbornému lékařskému vyšetření (odběru biologického materiálu) na vlastní žádost. Nejenže je toto tvrzení v rozporu s obsahem spisového materiálu, jak správně konstatoval krajský soud, ale navíc v tomto ohledu stěžovatel ani nenabídl žádnou plausibilní verzi skutkového děje, která by rozumně vysvětlovala, proč by jej zasahující policistky za výše popsanych okolností (pozitivní výsledky dvou dechových zkoušek) nutily k podstoupení odběru a bránily mu v opuštění nemocnice (podrobně viz body 44 až 48 napadeného rozsudku).

[11] Za situace, kdy stěžovatel nenabídl žádnou alternativní verzi skutkového děje, která by rozumně vysvětlovala řádně prokazanou zvýšenou hladinu alkoholu v jeho krvi, krajský soud nijak nepochybil, pokud aproboval skutková zjištění správních orgánů opřena o popsane důkazy. V návaznosti na to pak krajský soud logicky konstatoval, že ve věci bylo nadbytečné provádět navrhované důkazní prostředky a nařídít za tímto účelem ústní jednání. Postupem správních orgánů nebyla procesní práva stěžovatele ani možnost jeho obrany nijak zkrácena.

[12] Nejvyšší správní soud přisvědčuje krajskému soudu rovněž v hodnocení namítané nicotnosti rozhodnutí žalovaného. Pokud žalovaný opomněl v hlavičce napadeného rozhodnutí uvést usnesení magistrátu ze dne 11. 11. 2021, č. j. MMZL 226262/2021, přičemž z výroku jeho rozhodnutí je zcela zřejmé, o kterých rozhodnutích magistrátu žalovaný rozhodoval, jedná se o pouhou formální vadu, jež nemohla stěžovateli způsobit žádnou reálnou újmu. Totéž platí i ve vztahu k namítaným procesním pochybením. Stěžovatel ostatně ani neuvádí, jak by namítaná chybná posloupnost v doručování jednotlivých rozhodnutí mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

[13] Námitka, že došlo k manipulaci protokolu o lékařském vyšetření, je nepřípustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Stěžovatel ji totiž v řízení před krajským soudem neuplatnil, ač mu v tom nic nebránilo, resp. netvrdí, že by mu v tom cokoli bránilo.

[14] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že krajský soud v rozsahu přípustných kasačních námitek nepochybil při výkladu hmotného ani procesního práva. Zbylá námitka je nepřípustná. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. jako celek odmítl pro nepřijatelnost.

[15] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, část III. 4., a usnesení téhož soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, bod 18). Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo

pokračování

na náhradu nákladů řízení proto nemá. Žalovanému, jenž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti měl, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. prosince 2023

Tomáš Foltas
předseda senátu